

PASSE ARBRES MIRADA

Passages la mirada i funzeixes de Navis
Sombres i trinqueres gel, tur, dura i solitana,
flor cançada d'ombra. Quins arbres assenyals
mestressa matutina!

L'alba es resol en dona, tocant les fulles aïllines
de l'arbre gegantesc dels astres i la lluna.

Passages la mirada i ^{si parlo} funzeixes de Navis.

Les dents, solida espuma.

I aquest nivell que trona, no és un arbre celest
fent parla de seu Henguatge? Les coses al·luminades,
mestressa matutina, la tira vida estranya
a la llum de la lluna.

Però, en el mur de bosc que et torba i en tormenta,
rosa de feno admirós. L'ardel seva és la força.

Un gall puja a un castell, una gallina, al soure
que el món sosté amb la copa.

Mestressa matutina a la llum de la lluna,
Arbre il sol, arbre il nivell, fruits de branques de astres.
Mar d'aire, ~~mar~~, mar de Naigua i mar de foc i sofre.

universal columna

Un tub de vermelló, un tros de pasta negra.

Ben obscures les cel·les i la boca vermella.

Quan et pintes als ulls les traïes, maculthant-te,
la nit és filla teva.

No ofusquis la bellesa que il·lumina l'ardència
a la paret de base que et torba i em turmenta.

mostrava matutina, morena com la pluja

samunt les pedres juntes.

Passa la mirada, untada per egipcies,

ben obscures les cel·les ondulant sobre teixos,

i pentinait tinent a les mans una poma.

mostrava matutina!

Passeges la mirada. ~~Ampl~~ Amfaves de Havis.
 Sombres i trangueres gel. Pa. Sura i solitariis,
 Flor carregada d'ombra. Quins arbres assemblats,
 Mestressa matutina!

A l'aurora, la nit pretenia Sombres encara
 En l'arbre gegant ~~de~~ Sels astres i la Lluna.
 Passeges la mirada. ~~de~~ Amfaves de Havis.
 Les dents, solida corona.

¿ aquest mirall que troba, no és un arbre celest?
 Que parla el seu llenguatge? ~~Retornant la platja,~~
 Mestressa matutina, la teua vida estranya
 A la Lluna de la Lluna.

~~Però en el mur,~~
 A la part de bore que em torba i et turmenta
 Rosa de ferro admiro. L'arrel seva és la Torca.
 Torment roques i arbres ~~una~~ la sola planta única
 Que el món resté amb la copa.

Mestressa matutina a la Lluna de la Lluna.
 Arbre el sol. arbre els miralls, fruits de branques d'astres;
 Mar d'aigua, mar de l'aire i mar de foc i sope:

Universal columna:
 El vent desferma ratxes. Turbolen les onades.
 Aneu ~~amb el mar~~ ~~venen~~ ~~a~~ ~~men~~ ~~venen~~
 Vida el vent, vida el mar, oh fluid mai els per sempre!
 Els monta així que neixen si la terra ~~demora~~ ~~desseca~~

Tal plantat que bufa.
 No ofusquis la bellesa que il·lumina l'ardor dels,
 A la part de bore que et torba i em turmenta,
 Mestressa matutina, ~~morena~~ com la pluja

Damunt les pedres juntes.

La terra que s'innamora per les figures
De solituds úniques. Devora si més sovint
Menor de llum, major com una nova polvor
Dents la llum nocturna
Dins la danç.

Passeja la mirada unida per Egipte,
Ben obscures les celles ondulant sobre teies,
I pentina't tenint a les mans una pedra,
Mestres matutina.

Novembre de 1951

La cam se't va enfosquint, tindrà que crema al vespre.
Obre els ulls de l'ocell. Tanco els llums de la roca.
Grimina, fructifica, habita meravelles,
Oh fusió absoluta!

La llum que surt pels la llum
De solituds úniques. I't comprènse rati.
S'establen vides ondes fines
Videl es vent vet donat. I'mbalei la unit
Oh flua ma claf